Un any meritori sense cap premi

L'Spar Citylift Girona s'ofega per la falta d'encert i de rebot i no és rival per a l'Avenida, que revalida la lliga
Noemí Jordana tanca 19 temporades com a professional ovacionada per l'afició de Salamanca

Com l'any passat, l'Spar Citylift Girona torna de Salamanca sense el trofeu de campió però amb la sensació d'haver fet una temporada de notable i d'haver estat molt a prop del màxim que pot fer. Perquè sempre es pot millorar, sempre es pot encertar més, prendre millors decisions i jugar més serè. Però tot això es complica quan el rival és l'Avenida, amb el seu estil de joc diametralment oposat al de l'Uni. L'equip de Salamanca uneix talent i guerrilla, però dona preponderància al joc des de la trinxera, sense importar-li gaire què fa el rival, sobretot quan se sent tan protegit per Würzburg i la pressió que exerceix sobre tots els actors. Com si li fos igual anotar o no, com si pensés que el rival ja fallarà. I l'Uni va fallar. Més que en el primer partit.

El títol de l'Avenida tanca la temporada 2016/17, l'última de Noemí Jordana com a professional. Surís la va canviar per Rosó Buch a 4.13 del final (59-39) i els 25 gironins que eren a Würzburg, conscients que ja no la veurien més en pista, la van aplaudir per última vegada.

Sense punts, sense vidaLa temporada també acaba amb un triplet de l'equip castellà en competicions FEB, que encara no havia aconseguit mai. Tampoc havia revalidat mai un títol de lliga. Miguel Ángel Ortega ho ha aconseguit. Va arribar a un club que venia de perdre-ho tot i, des que dirigeix l'equip, tot han estat victòries (dues lligues, una copa i una supercopa) per restablir una jerarquia que si la lògica pressupostària es traslladés a la pista no s'hauria trencat mai.

Per guanyar la lliga l'Uni no en feia prou repetint el rendiment de dissabte. Calia un partit perfecte. Mantenint les prestacions defensives i la concentració, calia fer un pas més en atac: anotar els tirs oberts, el gran dèficit en tota la final, fins i tot en el segon partit. I no va ser així. Ortega va apostar per blindar la zona, de manera que assortir de pilotes les pivots va ser impossible, perquè la intensitat del contacte abans era inhumana. I si per casualitat la rebien, eren convenientment atonyinades, amb ben poca protecció arbitral.

El preu de tancar tant a dins era desprotegir el perímetre. Però l'Uni va estar tan imprecís que va fallar els 11 tirs més enllà de 5 metres que va llançar en el primer quart (0/9 de 3). Sumem-hi el cost psicològic de dos bàsquets al límit de possessió de l'Avenida i les 5 pèrdues gironines i tindrem l'explicació al 15-7 del primer descans.

Sempre en defensa zonal, l'Uni portava l'atac local a jugar 24 segons, però aquí va aparèixer un altre problema. Amb Coulibaly asseguda, el rebot d'atac de les locals li va donar tres bàsquets en el segon quart i l'escletxa es va fer gran (25-12, 16'), perquè l'Uni continuava negat en totes les facetes de l'atac, tot i el primer triple de Peters. I com més fallaven les gironines, més contactes hi havia en la defensa de les interiors. Van arribar els primers símptomes d'impotència i desesperació amb pilota, però al darrere es continuava complint. El primer moviment de pivot amb bàsquet el va fer Coulibaly en el minut 20 (31-16), quan dos triples de Quevedo i Milovanovic ja havien obert un forat impactant (31-14). L'intermedi va venir al rescat de l'Uni, però era clar que amb 16 punts anotats no es podia anar enlloc.Res a fer-hiQue Ortega demanés un temps mort amb tres minuts del tercer quart jugats, per dos triples de Jordana i una assistència d'Ibekwe a Spanou sota l'anella (38-26), il·lustra el respecte que li té a l'Uni. Essencialment res no havia canviat. Surís va parar el partit (43-26). L'Uni patia en cada atac des

del segon 1. A Ibekwe la castigaven amb impunitat, tornava a costar Déu i ajuda anotar i, a més, les poques faltes que es xiulaven a l'Avenida eren protestades sistemàticament. Però això tampoc amaga que l'equip estava notant la imminència del desenllaç. Ja no defensava totes les situacions amb la mateixa convicció i passar la pressió a tot el camp de l'equip d'Ortega era un suplici que sovint acabava amb pèrdua (47-28, 27'). Arribats a aquest punt, amb el partit estripat, van arribar les sancions per a l'equip local. Res que no se sàpiga.

Un 2+1 de Coulibaly (47-33) va ser l'última escletxa per al miracle. Quan Milovanovic va portar la diferència per sobre dels 20 (54-33, 29') Surís va parar el partit, però tot estava dat i beneït.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 03-05-2017 Pàgina 20

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1133150-un-any-meritori-sense-cap-premi.html